

I. KAPITOLA

Už dlouho nebylo tak nádherné léto. Od rána se nad hlavami křesťanů klenulo jasné modré nebe bez mráčku, slunce hladilo zem zlatými paprsky, k večeru pak přicházely vlhké deštíky, které ochlazovaly horký a dusný vzduch. Země přijímala tu životodárnou sílu, za níž se odvděčovala bujnou vegetací. Stromy, keře i tráva byly nádherně zelené a na polích zlátlý klasy obilí. Tak nějak by mohli teologové popisovat ráj. Ale nepopisovali, protože na rozdíl od ráje nežili na zemi andělů, ale pouze křesťané, někteří bohabojní, jiní hříšní, a někteří dokonce zločinní a krutí.

Ota ze Zástřizlí byl pomocníkem královského prokurátora a správce severních Čech Oldřicha z Chlumu. Z neznámého důvodu ho všichni od mládí oslovovali jako panaše, i když jako panoš nikomu nesloužil a byl už dospělý rytíř. Ota však neprotestoval, naopak, jemu se ten titul líbil. On sám byl průměrný křesťan, rozhodně nepatřil mezi ty nejbohabojnější, ale nebyl ani z těch, kteří by měli duši obtíženou smrtelnými hříchy. Oldřich z Chlumu ho kdysi přijal do svých služeb a dal jeho životu nový smysl. Díky němu se začal dívat na svět jinýma očima a pochopil, že Bůh dal rytířům do rukou meče, aby jimi chránili bezbranné, nevinné a slabé.

Kazatelé by řekli, že to je smysl vznešený a ušlechtilý, ale to by byla jen prázdná slova, jaká se hlásala z každé kazatelny. Skutečnou touhu po spravedlnosti by nikdo neměl hlásat jen proto, aby byl všem lidem na odiv. Ota dospěl k přesvěd-

čení, že spravedlnost není masopustní maškaráda, která se produkuje po ulicích, ale měla by to být přirozená potřeba duše. A tím se na rozdíl od mnohých mocných řídil. Proto byl při vyšetřování zločinů pro Oldřicha z Chlumu cenným pomocníkem a jejich vztah byl spíše pevným přátelstvím než čímkoli jiným.

Ota ze Zástřizlí byl urostlý mládenec se světlými vlasy, nakadeřenými podle poslední německé módy. Rád se hezky oblékal, měl příjemný hlas a uměl poutavě hovořit. On sám rozhodně světec nebyl. Snažil se však jednat čestně i ve chvílích, které by církevní mravokárci označili jako hříchy. Jeho hříchy totiž nebyly z těch, které by škodily jiným křesťanům. Měl rád hezké a zábavné dívky a nenašla se jediná, která by si stěžovala, že jí ublížil. Některé sice posmutněle dodávaly, že by je mohl navštěvovat častěji, byly i takové, které by ho rády odvedly k oltáři, ale tohle byla jediná věc, ve které panoš Ota odmítal dívkám vyhovět. Navzdory své zdánlivé ležérnosti a bezstarostnosti byl však nesmírně odpovědný. Ted' se nudil.

Do královského města Písku přijel v polovině léta, aby tu vyčkal na příjezd svého pána. Oldřich z Chlumu s řadou jiných velmožů doprovázel českého krále Přemysla II. Ota-kara na cestě do Štýrska. V Písku se měl královský dvůr zastavit na zpáteční cestě. Chystalo se zasedání zemského soudu, na němž se měly urovnat spory jihočeských urozených rodů. Šlechta v celé zemi vedla rozbroje neustále, ale v jižních Čechách byla situace o to složitější, že proti sobě stáli mocní Vítkovci a neméně mocný Bavor ze Strakonice se svými urozenými přáteli. Toho navíc zcela nepokrytě podporoval sám panovník, což vyvolávalo v táboře pánů pětilísté růže rozhořčení. Jenže královská družina se kdesi zdržela a Ota čekal v Písku už čtvrtý den. Nic přitom nena-